

Het kerstdiner
door Lia Wolters-Berghout

Scène 1

Janet dekt de tafel en zegt daarbij tegen zichzelf:

Janet: De kandelaars in het midden. Er moet voldoende ruimte blijven voor de schotels. Ze zijn zo mooi opgemaakt, ze verdienen het goed uit te komen.
Erik: Overdrijf je niet een beetje?

Janet: Ik wil dat het een perfecte kerst wordt. Ik ben blij dat de Jansens verhinderd waren. Die hebben altijd wat om over te discussiëren. Maar ja, je kunt hen moeilijk passeren. Mooi opgelost zo. Mark en Jacqueline houden meer van gezelligheid. Die hebben het niet over de kerk of over de politiek. Uitgelezen gezelschap voor een kerstdiner.

Erik: Ik zal eens kijken wat voor wijn ik in de kelder heb.

Janet: Ik heb de piek op de kerstboom al vervangen. Ik vond het zo storend, dat schilfertje aan de oude. Staat zo armoedig. Even naar de keuken om te zien of de kalkoen niet te hard gaat.

Erik en Janet vertrekken.

Scène 2

Mark, Jacqueline, Janet en Erik zitten aan tafel en eten van het voorgerecht.

Janet: Wat fijn dat jullie er zijn. Ik vind: kerst moet je samen vieren. Jammer toch dat de Jansens verhinderd waren.

Jacqueline: Toch geen ziekte? Ze zijn er altijd.

Erik: Nee, ze maken een cruise naar Zuid-Amerika. Ze vertrekken in Alabama.

Jacqueline: Met kerst? Lijkt me niets kerst vieren in de warmte.

Janet: Mij ook niet. Je kunt beter hier blijven. Gelukkig heeft het vannacht gesneeuwd. Een witte kerst, dat hoort er toch eigenlijk bij.

Mark: Het is wel lang geleden dat het zo was. Ik herinner me dat onze Margreeth toen een sneeuwpop gemaakt heeft samen met jullie zoon. Dat moet toch een jaar of vijftien geleden geweest zijn. Margreeth is nu 27.

Jacqueline: Hoe is het met Carel?

Janet: (een beetje gegeneerd): Voor zover wij weten goed. Ze vertellen niet alles meer aan hun ouders hè.

Erik: Het is al twee jaar geleden dat...

Janet kijkt Erik aan om hem het zwijgen op te leggen, hij verandert zijn zin:

Erik: ...dat we bij hem thuis kerst gevierd hebben.

Janet: Het heeft zo zijn voordelen als de kinderen het huis uit zijn. Je hebt meer kans om je vrienden uit te nodigen. Je bent vrijer als je geen rekening meer met hen hoeft te houden. Toch wel makkelijk.

Jacqueline: Wij hebben op tweede kerstdag een diner met Margreeth en haar man. Ze hebben zo'n schattig kindje. Hij begint al een beetje te lopen. Enig om je kleinkinderen te zien opgroeien.

Janet: (Verandert van onderwerp) Hoe gaat het met jullie buurman Meindert? Hebben jullie hem de laatste tijd nog gesproken? Hij verwachtte goede zaken te kunnen doen in Singapore.

Mark: Het gaat goed. Ik heb hem gisteren nog aan de lijn gehad....

De telefoon gaat. Mark onderbreekt zijn betoog. Erik en Janet kijken elkaar aan of ze zullen opnemen.

Erik: Neem hem nou maar, je blijft je toch afvragen wie het was.

Janet: Wie haalt het in het hoofd om op dit tijdstip te bellen op kerstavond?

Janet neemt op.

Janet: Met mevrouw Van Ekelen.

Carel: Mam?

Janet: Carel!?

Carel: Ja, ik...

Janet: Weet je niet dat we aan het kerstdiner zitten? Bijna twee jaar laat je niets van je horen en nu moet je zo nodig op kerstavond bellen. Dat komt uiterst ongelegen. We dineren met mijnheer en mevrouw De Hoogh.

Carel: Sorry, ..ik..

Janet: Het is kerstavond

Carel: Juist daarom. Straks zingen we van vrede op aarde in de kerk.

Janet: Wat een hypocrisie! Laat me niet lachen, vrede op aarde.

Carel: Mam, luister nou. Het heeft me aan het denken gezet. Ik wil vrede. Vrede met jou.

Janet: Daar kunnen we het later nog wel eens over hebben. Je bederft de hele sfeer van kerstavond. Ik moet nodig naar de keuken anders brandt de soep aan.

Carel: Mam hoor je niet wat ik zeg.

Janet: Een andere keer, ja, nu is het kerstdiner.

Janet legt de haak op de telefoon. De tafelgenoten kijken haar aan. Iedereen zwijgt. Dan neemt Jacqueline het woord:

Jacqueline: Sorry, ik wist niet...

Janet: Nee, we hangen het ook niet aan de grote klok.

Erik: Twee jaar geleden is het mis gegaan. sindsdien wil hij niets meer van ons weten.

Janet: Hoe haalt hij het in zijn hoofd. En dan begint hij ook nog te zemelen over de kerk en vrede op aarde. Laat hij ons dan in vrede van ons kerstdiner laten genieten.

Erik: Wat wilde hij eigenlijk?

Janet: Weet ik veel. Vrede of zo. Moeten we zeker met hangende pootjes naar hem toe komen. Mij niet gezien.

Jacqueline: Sorry, ik wil me er niet mee bemoeien. Maar ik vraag me af, mis je hem niet enorm?

Erik: Meer dan ik zeggen kan.

Janet: Ik heb de situatie geaccepteerd. Het is nu eenmaal zo, punt.
Mark: Het is geen schande om je zoon te missen. Je hebt toch van hem genoten toen hij klein was?
Janet: Toen wel...
Erik: Mark, je kunt geen ijzer met handen breken.
Jacqueline: Ik vind het heel triest voor jullie.
Janet: Laten we erover ophouden. Het is kerstdiner.

Zwijgend eten ze een paar happen.

Janet: *(snikkend)* Je hebt gelijk. Als ik eerlijk ben mis ik hem heel erg.
Jacqueline: Bel hem dan.
Janet: Maar het kerstdiner. Ik heb er zo mijn best op gedaan.
Jacqueline: Dat komt wel goed. De mannen gaan een ommetje maken. Ik houd in de keuken een oogje in het zeil en jij belt Carel. Misschien heeft hij wel gelijk en is het met kerst tijd om vrede te maken.
Janet: Ja maar, ik kan jullie toch moeilijk van tafel sturen?
Mark: Is dat nou zo belangrijk?
Janet: Maar...
Jacqueline: Praat nou maar met hem en luister naar wat hij wil. Weet je wat, nodig hem uit om mee te eten. Je hebt vast meer gekookt dan we aan kunnen.
Janet: Ik durf niet. Wat als...
Erik: Doe het maar, hij heeft immers de eerste stap gezet?
Janet: Maar ik was zo onhebbelijk.
Erik: Dat is begrijpelijk. Het overviel je. Zeg dat maar eerlijk Kom Mark, over een uurtje is dat eten ook nog lekker.

Mark en Erik gaan weg. Jacqueline neemt wat borden mee naar de keuken en Janet gaat aarzelend naar de telefoon.

Janet: Carel, met ma. Sorry dat ik...Ik mis je zo...

De muziek neemt over met het spelen van vrede op aarde uit het Ere zij God